

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1988

24. årg.

DRAKΤEN

*Jeg vraker min kristendoms drakt. – Hvilket skrud!
med lapper og frynser og filler.*

*Jeg har jo en drakt som er gitt meg av Gud,
den eneste drakten som stiller
Guds hellige krav. Og nå står jeg da kledd
i hans, han som kom hit, fra oven,
fullkommen og hellig og ren, så komplett
som Herren selv krever i loven.*

*Jeg prøvde å flikke og lappe en tid
på min – denne kristendomsdrakten.*

*Det ble slik en treldom og smerte og strid,
mens satan og synden tok makten.
Slik satt jeg forferdet ved Sinais fot,
og lappet med bøter og filler.
Se her hvad i bedring, i bøn og i bot,
de loviske trelle bestiller.*

*Jeg sydde og sydde på lapp etter lapp
av følelse, vilje og anger.*

*Og enkelte trøstet og ga meg en klapp:
«Det er ikke mer han forlanger.»
Men jeg? Nei, jeg var ikke sikker og viss.
For saken er evig alvorlig.
Tenk om jeg tok alltid og evig i miss,
og trøstet meg falskt og vilkårlig?*

Så strevde og sydde jeg mer, for det gjaldt
å få denne drakten min ferdig,
og stå der fullkommen rettferdig i alt,
for Herren og himmelen verdig.
«Det er ikke noe som skjer på en dag!»
Jeg strevde i alvor – jeg sydde.
Men tror du jeg levde til Herrens behag?
Og tror du at djevelen flydde?
Og tror du at jeg ble rettferdig for Gud
ved stadig å lappe og lappe
på denne min drakt, ved Guds krav og Guds bud,
og fikk meg en kongelig kappe?
Og tror du jeg seiret fra synder og fall
og sto der så ren for Vår Herre,
i hele Guds gjerning og hellige kall?
– Å nei, jeg ble verre og verre.

Jeg prøvde å ville, jeg prøvde å tro,
å be, og så makte å seire.
De største triumfer – og djevelen lo –
det var det jo han som fikk feire.
Så sank jeg da sammen i vånde og ve.
Jeg var – å, jeg så det forferdet,
som selv skulde angre og kjempe og be –
forstokket, forstenet, forherdet.

Hvorledes omvende seg rett – «få det til»
helt ekte og grundig og riktig?
Her står jo det evige livet på spill.
Og derfor er saken så viktig.
Men hvor var min vilje og evne? Jeg led.
Her hjalp hverken strev eller bønner.
Nei, intet ga sikkerhet, visshet og fred.
Se her, hvordan loven belønner.

Den lønner jo sine med trussel og død
og helvedes evige pine.
Slik gikk jeg og stønnet i smerte og nød:
«Å, syndene, syndene mine!»
Nå var jeg fortapt og jeg så ingen veg.
Her var ikke håp om forbedring.
Da leste jeg noe om Jesus for meg.
Han kom i min dype fornedring.

Tenk drakten er ferdig. Det er jo fullbrakt.
Jeg får jo umulig til maken.
Men det han har gjort, står i sannhet ved makt.
Og dette forandrer jo saken.
Er drakten min ferdig, så tar jeg imot,
ja, tar imot det som er ferdig,
som ikke min anger, min bønn eller bot,
har gjort meg fortjent eller verdig.
Den drakt som var fjernet fra min fjernehete drøm,
er gitt meg i Kristus fra oven.
Hans drakt er fullkommen. Hver eneste som
er etter Guds mønster i loven.
Han ga meg den reneste, helligste drakt,
den skjønneste himmelen eier,
det verk som er ferdig, fullført og fullbrakt,
sitt liv og sin død og sin seier.
Jeg eier den drakten, jeg aldri kan få
ved lovslit og selvstrev og møye.
Og i denne drakten fra ham, kan jeg stå
til doms for den evige, høye
og hellige Gud, – uten feil, uten brist, –
ved Jesus, min store forsoner.
Og i denne drakt skal jeg reise tilsist
til ham som i evighet troner.

Nå fødtes en glede her dypt i mitt bryst,
en trygghet, en visshet, en kvile.
Nå ble det, å leve med Jesus, min lyst.
Nå slapp jeg forvisst å fortvile.
Jeg har jo en kledning gjort ferdig av Gud.
Den holder i døaen og dommen.
Fullkommen holdt Jesus Guds lov og Guds bud.
Hans soning er også fullkommen.

I striden kan hjertet enn gråte, ja blø.
Men han er «den første og siste».
I ham vil jeg leve. I ham vil jeg dø.
I Jesus, skal øynene briste.
Det jubler i sjelen. Det synger en sang!
Så sant han holdt loven til endes,
så sant han til soning gikk lidelsens gang,
så sant skal han ene bekjennes.

*Så sant som han virkelig er den han er,
så sant skal han hylles og prises.*

*I alle som ser ham og lever ham nær,
skal også han krefter bevises.*

*Så sant som de frelsende sannheter vil
forvandle en synder og skrive
Guds lov i vårt hjerte. Han døper med ild,
gjenfører den døde til livet.*

*Fullkommen står jeg, i den nye Guds pakt,
på Ordet og løftet og eden.*

*Fullkommen står jeg i hans hellige drakt,
forløst i fra dommen og vreden.*

*Fullkommen står jeg. – Å, hvad skal det bety
at jeg – den elendigste arme –
fikk se denne sannhet og fødtes på ny
og møter Guds kjærlighets varme?*

*Å, herlige drakt! – Å, velsignede lodd!
– Langt mer enn jeg fatter og aner!*

*Jeg ser først til fulle, når målet er nådd,
Guds kjærlighetsråd og Guds planer.*

Det er en så underfull hemmelighet.

*Guds sønn selv, er drakten han skjenker,
så høyt over alt det et menneske vet
og alt det som englene tenker.*

*Og mine forbedringers selvgjorte klær,
som ikke besto i sin prøve,
er kastet og vraket. Den drakten jeg bær
for Gud – jeg en synder i støvet –
er den som han ga meg. Fullkommen og ren,
som Sønnen for tronen i himlen,
er drakten jeg står i. Jeg står her som en,
som han har tatt ut i fra vrimlen.*

*Pris Herren, pris Jesus, pris Lammet, med meg
– meg arme besudlede synder –
som Herren har kledd i sin drakt slik at jeg
står frelst, som Guds sannhet forkynner,
i Jesus – i Jesus, alene i ham,
innviet for ham, i hans rike,
og ren i hans blod, født for himlens program
– et evighetsmål uten like.*

Olav Nergård

Frukt som varer

Luk. 13,6-9.

Men Han sa denne lignelse: En mann hadde et fikentre som var plantet i hans vingård, og han kom og lette etter frukt på det, og fant ingen. Da sa han til vingårdsmannen: Se, i tre år er jeg nu kommet og har lett etter frukt på dette fikentre og har ikke funnet nogen; hugg det ned! Hvorfor skal det også oppta jorden til ingen nytte? Men han svarte ham: Herre! la det ennu stå dette år, til jeg får gravd omkring det og lagt gjødning på, om det kanskje kunne bære til neste år! hvis ikke, da kan du hugge det ned.

Et menneske og en menighet er i ett av to forhold. Det bæres frukt for *Gud*

eller for *døden*, som dette treet vi leser om her. *Hugg det ned!* Noe tredje alternativ finnes ikke.

Når et naturlig menneske hører ord som dette, da tenker det; *Jeg må gjøre noe for å bære frukt for Gud.* Og dermed så fortsetter det på den vei, hvor det bare kan bære frukt for det motsatte: *Døden!* Det naturlige menneske bærer bare frukt for døden, enten det driver et åpenbart syndeliv, eller er virksom i kristelig eller annen moralsk, høyverdig aktivitet. Det gjør ingen forskjell her. At mennesker som lever på livets skyggeside, som det heter, virkelig trenger til frelse, ja, det er du enig i. Og det er jo sant nok. Men du som kanskje endatil er aktiv i kristelig virksamhet, ser du *ditt* behov for frelse?

Jesus forkynner oss veien til å bære frukt for Gud i Joh. 15,5: «Jeg er vintreet, I er grenene; den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer megen frukt; for uten meg kan I intet gjøre.» Den som *blir i meg*. Og det skjer bare ved å motta Jesus, Han som kommer til oss i *evangeliet*. I evangeliet, ordet om korset, møter Han oss igjen og igjen, *og bare der*.

Det er ikke en vei til *rettferdiggjørelse* og en annen til *helliggjørelse*, men begge deler er gitt oss i Ham. (Åp. 19,8). Som det står i en gammel sang: «Det er sangen om blodet, den kostbare pris, som alene kan åpne et stengt paradis». Eller, *har åpnet*, burde det

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladet sin eksp. å gjera, blir sendt dit, som tinging, oppseiling og adresseforandring.

Gåver til bladet kan sendast kass. M. Bø postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 KRAGERØ, tlf. 03-99 08 45.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

vel heller stått. Det er bare ved å leve i og av dette evangelium at et menneske eller en forsamling står i *livssamfunn* med Herren og bærer frukt for Gud.

Dersom en forsamling ikke vil legge seg dette på hjertet, så kan det vel bli mye utav virksomheten som kan se stort ut. Det kan gjerne bli mye aktivitet og mange mennesker, fordi «det skjer noe» og «er så godt å være der», som det heter. Men hva hjelper det, om det ikke er frukt av samlivet med Gud, men tvertimot frukt for døden? Stor aktivitet, tilslutning, fremgang osv. kan være nettopp det som skjuler en forsamlings eller et enkeltmenneskes sanne tilstand for den/det selv (se f.eks. Åp. 3,1-6 og 3,14-22).

Måtte vi få legge oss det på hjertet, så vi ikke skal floke det evig til for oss selv. Gud har sagt oss hvor Han vil møte oss: Ved *Golgata*. Der er ingen synd for stor.

Vi kan ikke produsere frukt! Frukt for Gud lar seg ikke produsere. Men det vokser frem av et sant og rett forhold til Herren. Og et sant og rett forhold til Herren, det er *synderens* henvendelse til Jesus. «Fremfor alt la ditt blod, denne rensende flod, være daglig mitt kjæreste sted, hvor jeg senker meg ned, hvor jeg finner min fred – Herre det er det største jeg vet.»

Her er så mange som strever med å «produsere», og så få som hviler i det fullbragte verk. Så mange som forsøker å elske Jesus og sine medmennesker med *sin egen* kjærlighet, og så få som hviler i *Guds* kjærlighet til oss åpenbart oss i Kristus Jesus og Ham korsfestet.

Den kjærlighet som frelser, er ikke vår kjærlighet til Gud, men Guds kjærlighet til oss. Den gjerning som frelser, er ikke vår gjerning for Gud, men Guds gjerning for oss. Han ofret *sitt* lam, og *derved* er himmelen åpnet. Og lovoffer for Gud er; *frukt* av leber som lover Hans navn (Hebr. 13,15), nettopp av denne grunn. Jeg har sett det Guds lam som bærer min synd (Joh. 1,29).

Ofte blir det fremstilt slik, at i og med at Gud har gjort dette for deg, så er du *skyldig* å tjene Ham igjen. Og slik fanges mennesker til tjeneste og pengeytelser for organisasjoner og kirkesamfunn, både av dem som fremstiller det slik, og sin egen samvittighet. Nei! det vi var skyldige Gud, det har Han fått av Jesus. ALT! Var jeg ennå skyldig Gud noe, da var jeg fortapt. Men har dette salige budskap om forsoningen i Jesus Kristus fått tenne «gnisten» hos deg, da kan du gå dit Han vil, enten du kjenner deg slik eller slik. Og da er du blitt en tjener, ikke for organisasjoner og kirkesamfunn, (selv om du, om mulig, bør virke innenfor slike), men for evangeliet, for Gud!

Einar Kristoffersen

Vintreet grenene

Jeg er det sanne vinter, og min Fader er vingårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, den renser han, forat den skal bære mer frukt. Joh. 15,1 og følgende.

Her duger ikke menneskelærdommer, bare åndens tale. Her tales om de som ikke bærer frukt, og om de som lar seg rense for at de skal bære mer frukt. Ja, disse er rene på grunn av de ord de har tatt imot (vers 3). Bli i meg, så blir jeg i eder (vers 4). Grenene må ha næring fra stammen. Uten meg kan dere intet gjøre, sier Jesus.

Det har vel aldri vært så mye åndsfatig forkynnelse som i dag. Det mest fatale er vel radioandaktene. I vår tid er visst alt like godt. Folk har visst ikke verken lukt eller smak, de er blitt altetende. Jeg var på et kirkestevne for en del år siden. Salen var full. Storparten var verdslige folk, som det alltid er når prestene taler. Jeg kan ikke huske teksten, men presten nevnte vers 24 i Matt. 19, der Jesus taler om kamelen og nåløyet. Han sa bl.a.: Det er porten inn til Jerusalem som kalles nåløyet. Da reagerte jeg, og sa visst noe sånt: Nei, nå får det være nok! Jeg satt riktig nok på bakerste benk, så det var bare de nærmeste som hørte. Hysj, hysj, sa de. Det var da en skriftlærd som talte, og han vet da bedre enn du.

Har han forbindelse med stammen?

Ludvig Hope sier i andaktsboken «Et ord i dag»: Det hadde blitt mange tomme prekestoler om alle de som har det som leveveg eller for å vinne ære og makt ble tatt bort.

I første Samuels bok kap. 3 finner vi unggutten Samuel som Herren ropte på. Samuel, kjente ennå ikke Herren, står det. Men du, hvor han lærte ham å kjenne – å, hvor han lærte Ham å kjenne! Og det var i samlivet med Ham, i hans ord. Ja, på denne enkle sannhet har slekt etter slekt lært ham å kjenne. I hans ord lærte vi også oss selv å kjenne. Dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud og ham du sendte, Jesus Kristus. Derved blir min Fader herliggjort, at I bærer megen frukt, og I skal bli mine disipler.

Hva er frukt? Er det å gjøre store tegn og under, drive ut onde ånder, helbrede? Jeg har aldri kjent dere, sa Jesus. Matt. 7,23.

I sendebrevet til menighetsforstanderen i Efesus – Åpenb. 2 – finner vi en frafallen med gavene i behold. Vi kan undre oss over dette. Jeg vil kort sitere hva Rosenius sier om dette: Legger vi merke til sammenhengen i Kristi ord til denne menighetslederen i Efesus, da forstår vi hva Herren vil si.

Dine gjerninger, ditt arbeid for mitt navns skyld, din lidelse, ditt tålmod og ditt lys, dine gaver til å prøve åndene, ja, endog min menighets velferd, mitt rikes fremme og renheten i min lære, alt dette er verdifullt og viktig for deg. Det er bare jeg, JEG som er din forso-

ner og talsmann, som nå er blitt mindre viktig for deg. Jeg og mine gjerninger er ikke lenger så uunnværlige og verdi-fulle for deg som i den første tid. Nå har du ikke, slik som den gang, trang til å ligge som en synder for mine føtter og tigge om frukten av mine gjerninger, om det som mitt blod har gitt deg rett til; syndenes forlatelse. Nei, dine egne gjerninger, din vakre kristendom, ditt nyttige virke, alt dette er nok for deg nå.

Av dette ser vi at det er stor forskjell på gaver og frukt.

Gavene, gjerningene, er synlige. Fruktene er usynlige. Det timelige er synlig, det usynlige evig. 2. Kor. 4,18.

Fruktene er livgivende for en levende kristen. De kan ikke lagres i en fryseboks, de må suges direkte fra stammen. Frukten og nåden får vi ikke ta i hånden og vise fram, så visdomsfullt har Gud ordnet det. Vårt onde kjød, som må dødes hver dag, kan ikke få rose seg av det. Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk, sier Paulus, i ham som gjør meg sterk. Når vi tar til oss ordet som det står, så sørger han selv for dette. «Det er ære her å ligge, det er rikdom her å tigge». Lever vi i og av ordet, da blir det frukt av leber som lover hans navn. Hebr. 13,15. Rik frukt av mange takksigelser. 2. Kor. 9,12. Fylt med rettferdighets frukt. Fil. 1,11. Bærer frukt og vokser i all god gjerning. Kol. 1,10. Full av barmhjertighet og gode frukter. Jak. 3,17.

Det var vel dette han så sangdikteren: «Å, fikk jeg kun være den minste kvist på vintreet ditt, Herre Jesus

Krist». Ja, når han har fått ledet oss dit, da blir vi også med på 4. verset: «Du rense mitt hjerte med ømmeste tukt, og bløder enn grenen, den bærer dog frukt. Du mener det godt med mitt dryppende sår. Du har meg så kjær, og du best det forstår.»

Det fortrolige samlivet med Frelse- ren i Ordet er aldri uten frukt. Frukt- bærende vitnesbyrd binder Jesu venner sammen. Da oppbygger de hverandre. Da blir det ikke strid i lærespørsmål. Nei, de fører den samme tale og eier det samme sinn. 1. Kor. 1,10.

«Dersom I blir i meg, og mine ord blir i Eder, da bed om hva I vil, og I skal få det». Her er det lagt inn et dersom. Gud har bundet seg bare til dette. Dersom I blir i meg, og mine ord blir i eder, bare da får vi det vi ber om. Og da blir dette det viktigste. Ikke som jeg vil, bare som du vil. Ja, slik ba Jesus, enda han visste hva han gikk i møte. Dette hadde han tatt på seg i tidenes morgen. Han skal vokse, jeg skal avta, sier veirydderen Johannes. Salige er de som vandrer på de gamle stier. Så sier Herren: Stå på veiene og se til og spør etter de gamle stier, spør hvor veien går til det gode, og vandre på den. Så skal I finne hvile for eders sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Prof. Jerem. 6,16.

Fruktene fordi de avviste Herrens ord, ser vi utifra de følgende 3 vers. Vår generasjon har forlatt de gamle stier. Dette ser og hører vi i skrift og tale. Åden og fruktene uteblir. Men vi har en liten flokk lekfolk som er i vekst. Ja, disse har Herren fått bevart

på de gamle stier. De har ikke forlatt Kanaansspråket. Hvilen i sjelene og fruktene uteblir ikke. Hilser med Hebr. 13, vers 7.

Vi har nå gått inn i et nytt år. Hva som vil møte oss av gleder eller sorger, det vet bare Herren. Vi må vel si med profeten: Kornhøsten er forbi, frukthøsten er til ende, men storparten av vårt folk er ikke frelst. Profeten var sønderknust over sitt folk med falske guder.

Hva med våre falske profeter? Biskoper? Prester? Løgn profeterer profetene i mitt navn, jeg har ikke sendt dem og ikke gitt dem befaling og ikke talt til dem. Jer. 14,14. Hør ikke på de profeters ord som profeterer for Eder. De fyller Eder med tomme innbilninger, de bærer frem sitt eget hjertes syner, ikke ord av Herrens munn. 23,16.

Jeg har ikke sendt dem, likevel løper de, jeg har ikke talt til dem, likevel profeterer de. Vers 21. Falskelig profeter de for Eder i mitt navn, sier Herren. 29,9.

Vi må ikke tro det var bare i den gamle pakts tid det var slik. Gud er en kjærlig Gud, og alle kommer til himmelen, sier de, uansett hvilke frukter de bar her i livet. Fortapelsen og helvetet finnes ikke, det var en dalsenkning utenfor Jerusalem. Jomfrufødselen tror de ikke på.

Kjendispresten Karsten Isacksen har gitt ut en andaktsbok, der han hevder at banning ikke er synd. Han henviser til språkforskeren Tor Jenstad som sier det er en nødvendig sikkerhetsventil.

Slike grener kastes på ild, sa Jesus. For meg ser det ut som storparten av kristenfolket ikke reagerer på slike ting, når bare Jesunavnet er med, da er visst alt like godt. En levende kristen som eier Den Hellige Ånd, har en fin luktesans, og en guddommelig smak. Bedervet frukt spytter vi straks ut. Jesus kalte dem blinde veiledere, ufruktbare grener.

Et godt nyttårsønske for den oppvoksende slekt. Fariseerne får visst sove trygt. De trenger hverken renselse eller gjødning.

Men Jesus bed for arme brøder.

Eitt år enno lat treet stå.

*Eg grev omkring det, jorda gjøder,
so er det von me frukt kan få.*

*Lat enn i år det stå i fred,
men er det spilt, so hogg det ned.*

(R. 163,4)

Erik Lillebostad

(Forts. fra forrige nr.)

NÅR ER JEG EN KRISTEN?

Av O. V. Sendstad

Hvilke kjennetegn gir loven på å være en kristen?

Lovens kjennetegn er anført med en umiskjennelig klarhet og utvetydighet i Bibelen.

Idet Gud, som vi ser det særdeles klart i 5 Mosebok, forsikrer oss om sin godhet, kjærlighet, nåde og barmhjertighet, så fremlegger Han også for oss sin vilje: Vi skal vandre hellig med Ham, d.v.s. elske Gud over alt og vår neste som oss selv, være ydmyke og gode, avholde oss fra hissighet, vrede, utukt, misunnelse, baktalelse, nedvurdering av alt osv. – i tanker, ord og gjerninger. Idet Han således viser oss sin vilje, sier Han: «Gjør nå alt dette – så skal du leve», d.v.s. lev hellig på denne måte, så skal du bli frelst, få det evige liv som lønn, arve himmelen. (Gal. 3,12, 3. Mos. 18,5 o.a.st.).

Her faller det lys over hva som er lovens kjennetegn på en kristen. Kjennetegnene ligger i disse spørsmål:

Elsker du Gud over alt? Elsker du dine fiender? Ber du for dem som baktaler deg? Er du ydmyk og saktmodig, sanndru og absolutt ærlig? Vender du deg i ditt hjerte alvorlig og sant bort fra forfengelighet og det som er en lyst for øynene, fra kjødets lyst og verdslighet? Er du i sannhet – ikke bare i munnsve-

ræseierherre over dine syndige lyster, vaner, tanker, vilje og følelser?

Hvis dette ikke finnes hos deg, da er du ingen kristen.

Hva tror du da selv? *Er du en kristen?*

Jeg antar, at du vil svare som sant er:

«Jeg beflitter meg hver dag på å føre dette rene og hellige liv, ber daglig om Guds hjelp til kraft og seier, overgir daglig min vilje og tanke i Guds hånd, men jeg ser bare altfor godt, hvor uendelig langt det er igjen».

Men hør nå her, du strevsomme venn:

Vet du, at du tross all din flid kan gå evig fortapt? Vet du at du tross din daglige forgivelse har noe i deg selv, som er fullstendig uforbedrelig, fiendsk mot Gud, vanhellig og syndig? Vet du, at til tross for at du ser ut som en kristen i andre menneskers og i dine egne øyne, at du allikevel med alt ditt alvor kan være hedning og ugodelig i Guds øyne, være fullstendig borte fra Gud?

Guds ord sier det.

Saken er jo den, at selv om du dag for dag beflitter deg på å føre et hellig liv – det må du aldri holde opp med – så blir resultatet dog, at det alltid blir ett eller annet tilbake, hvor det ikke vil

lykkes for deg, en eller annen lyst du ikke har fått temmet, en eller annen tanke du ikke har fått bukt med, en eller annen vilje du ikke har fått herredømme over.

Hva sier loven om dette?

Jo, den sier, at når det står slik til med deg, at det ennå mangler noe i din hellighet, da er du ingen kristen, men helt fordømt, fortapt og borte fra Gud som en hedning.

Det sier *loven*. Og loven er også Guds ord.

Synes du det er hård tale? Ja, loven er alltid hård. Men hør selv hva den sier: «Forbannet er hver den som ikke blir ved i *alt* som er skrevet i lovens bok så han gjør det (Gal. 3,10). Hvis du altså er så hellig, at du er *nesten* fullkommen – så er dette «nesten» verre enn alt, for du er *forbannet*, hvis du ikke er mere enn «nesten» fullkommen. Derfor sier Jakob (Jak. 2,10): «For enhver som holder hele loven, men snubler i én ting, han er blitt skyldig i alle».

Hva viser dette?

Det viser at lovens kjennetegn på en kristen egentlig er *syndfrihet*. Og uten syndfrihet og fullkommenhet er himmelen lukket og sjelen forbannet. For loven – og også loven er Guds ord – sier: «Gjør dette, så skal du leve, men forbannet er du, som ikke handler deretter.»

Etter loven finnes det ingen kristen på jorden, bortsett fra én: *Jesus*; for vi er alle under synd (Rom. 3,9ff). Dette er alvorlig tale. Vil du altså av ditt liv, din vandel, din ferd se, om du er en

kristen, da går du på akkord og er hyklerisk, hvis du anlegger noen annen målestokk på deg slev enn fullkommenhetens (Mt. 5,48), og bruker du denne målestokk, så blir det straks klart at du istedet for å være en kristen tvertimot er helt og holdent fordervet, fordømt og fortapt.

Således stadfestes det, at loven er gitt til død (Rom. 7,10, Gal. 2,19), d.v.s. til å vise oss at vi er *syndere* (Rom. 3,20), og at synden er så alvorlig, farlig og syndig at den fører oss i evig død.

Dette er en så hård og anstøtelig tale, at mange «gode kristne» ofte blir opprørt og finner det helt overdrevet. Gud er ikke så urimelig sier de.

Du som finner dette overdrevet, du fusker med synden og går på akkord med Gud om, hva hellighet er – difor tar du ikke Gud alvorlig, men holder Ham for spasmaker og narr. Tror du ikke, at Han *mener* hva loven sier? – Slå nå opp i din bibel, så skal du se, at dette ikke er overdrevet, men at det stemmer med Bibelens ord uten noen omtolkning, utlegning og innlegning av våre egne tanker. Sannheten er: Etter loven finnes det ingen, ingen kristen, men kun hedninger og uguadelige (Rom. 3,9ff); etter loven blir ingen frelst, men alle er fordømt og fortapt.

Det er lovens hårde, men såre enkle tale om å være en kristen.

La oss nu dernest spørre om, hva *evangeliet* sier:

(Forts. neste nr.)

Korleis står det til med meg?

Slike og liknande spørsmål kjem ofte til oss. Dei fleste feiar dei vekk, og meinar at dei har det vel slik som dei andre. Slik er det i vårt daglege og timelege liv. Men vi er eit åndsvesen som lever eller døyr, som kan vera friskt eller sjukt, som har medgang og motgang, strid og møde.

Kva sier Guds ord om korleis det står til med meg? Det er avgjerande for tid og æva. Det første han seier om meg er dette: Den som syndar, skal døy. Vidare: Det er menneska sin lagnad og døy ein gong, og sidan kjem dom. Heb. 9,27. Det som er født av kjøt er kjøt. Men det seier eg brør, at kjøt og blod kan ikkje arva Guds rike, ikkje heller arvar forgjengelegdom uforgjengelegdom. 1. Kor. 15,50.

Det måtte vera tungt for Nikodemus å få høyra: «Ingen kan sjå Guds rike utan han vert fødd på nytt»; han, fari-searen og rådsherren. Skulle nokon veta korleis det stod til både med sitt eige hjarta, og andre sitt, so skulle det nettopp vera han, men han visste det ikkje, han var blind og død. Til dei jødane som trudde på Jesus, sa Jesus: «Vert de verande i mitt ord, so er de rette læresveinane mine, og de skal få kjenna sanninga, og sanninga skal gje dykk frie». Men då var målet fullt, då tek den gamle Adam til motmæle: Vi er frie, vi er av Abrahams ætt vi, har aldri vore træler for nokon. Det er svært å sjå korleis denne samtala slutta her i Joh. 8,44-59. «De hev djevelen til

far, og vil helst gjera det far dykker hugast. Han var ein manndräper frå fyrste tid, og har ikkje sit støde i sanninga, for det finst ikkje sanning i han.» – Les heile avsnittet.

Korleis synes du det stod til med desse? Er du i ditt eige liv kjendt på nokon av desse vegar? Stans og tenk! For du kan ingen ting imot sanninga, berre for sanninga. «Kvar den som er av sanninga lyder på mi røyst», sa Jesus til Pilatus. Men han fylgde folke-mengda og eigen tanke og vilje. Han elskar mørket framfor lyset, difor vart gjerningane hans så useieleg vonde. Her er du og eg like, men Jesus ville så gjerne berga han ut av denne åndelege døde tilstand.

Høyr det: Tolv legioner engler kunne ikkje vekkja eller frelsa den fortapte menneskeslekt. Kven som vågar tru det, då mest alle ropar etter tegn og prov på sann kristendom? Men vi har i sanning fått store og herlege teikn til trøyst og hjelp for alle som vil bøya seg for teikna.

Det første er at ordet vart kjøt, at ordet er Gud, ordet er sjølve livet. «Dei ord eg har tala til dykk, er ånd og liv.» Kan det seiast enklare og klårare? Kva så med dette ord for deg som les? Har ordet fått bringa deg det største teikn av alle, gjort deg fri, gjeve deg det nye livet i Kristus Jesus, barnekåret sin ande? Alt anna bleiknar mot dette.

Også eg tenkte: «Lenge jeg tenkte, Gud ikkje skjenkte, nåde til den som

fattedes alt.» Å, kor eg kjempa for å få det rett med Gud, ved mitt liv. Det var bøn, gåver, lovnadar, det å gje seg over og meir slikt. Men så byrja sanningsordet å opna hjartedøra: Korleis står det til i hjarta? Ja, det visste eg ikkje, og ville helst ikkje høyra om det. Når eg hadde bestemt meg for å vera ein kristen og vilde høyra Herren til, kva meir då? Det vart ingen fred! Ordet sin hammer knuste alt slik, som for Nikodemus. Det står dårleg til, eg er visst utan liv. Eit nyttår starta med kunkurs. Endå eg syntes eg hadde so god ein startkapital, men krava lydde: De skal vera fullkomne, som dykkar himmelske Far er fullkommen.

Då gret eg sårt, eg vart ikkje funnen verdig. Alt var ufullkome, alt fusk og hykleri ureint som eit tilsulka kledeplagg. Men der og då – kom min stedfortredar og viste kva han hadde gjort, og kva han har gjeve. «Ja, at vi er rene, skylder vi ene, Lammet ja Lammet som syndene bar.» Tenk eg er fri, synda er betalt. «Blodet har virket so kraftig hos Gud, at Han helt tilfreds kunne blive.»

For eit sælt byte, då Guds fred i Jesus Kristus, vart bytta med eigen vilje og innsats. Domaren sjølv for dei dødsdømde døydde, Gud er forsona og Gud er oss god. Det står skrive: «Sidan vi no er rettferdiggjorde av trua, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. – Og vi roser oss av von om Guds herlegdom. Rom. 5,1-5.»

«For eg er ved lova død for lova, so eg kan leva for Gud, eg er korsfest med Kristus, eg lever ikkje sjølv meir, men

Kristus lever i meg, og det livet eg no lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son som elskar meg og gav sitt liv for meg. Gal. 2,19-22.»

Her står det godt til for alle som har sitt liv i Guds Son, som har sin visdom, si rettferd, si helging og si utløysing i Han. Du som spør så ofte: Korleis står det til? Høyr kva Peter skriv til deg: «Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som etter si store miskun har etterfødt oss til ei levande von, Ved Jesu Kristi oppstoda frå dei døde, til ein uforgjengeleg og flekklaus og uvisneleg arv, som er gøynd i himmelen åt dykk, de som ved Guds makt vert haldne oppe ved trua, til den frelsa som er ferdig til å verta openberra i den siste tid.» 1. Pet. 1,3-5. For å hjelpa alle redde, fatige og nedbøygde les vi:

«Dei såg opp til han,» Herren Jesus, «og lyste av gleda, og deira andlet turvte aldri blygast». Salme 34,6.

Odd Dyrøy

Gud kaller på deg!

«Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drager ham, og jeg skal opprise ham på den ytterste dag.» (Johs. 6,44)

Visste du at når du kjenner en dragning mot Gud, så er det guddommelige krefter som virker på deg?

Derfor skal du takke Herren for dette og søke til Ham. Han vil fullføre det verket han har begynt i dag.

Det er også denne dragningen til Jesus en tenker på når en sier at et menneske er kallet av Gud. Derfor er det så alvorlig å neglisjere dette. Derfor

er det også alvorlig å fortrenge lengselen du har i ditt indre etter å få tilgivelse for dine synder eller den nød synden påfører deg. Prøv ikke å døyve dette på den ene eller andre måten – men gå til Jesus med det alt sammen. Det vil du aldri angre på.

H.C.H.

Sommarskulane 1988

Hovedsommarskulen med årsmøte vert lagt til Solborg folkehøgskule, Stavanger, i tida 20.–24.7. 1988.

Det vert også sommarskule på Rauma folkehøgskule ved Molde i tida 29.6. – 3.7. 1988.

Styret

Falsk og sann åndelighet

Å spørre om forskjellen på sann og falsk åndelighet passer liksom ikke inn i vår tid, da vi har lett for å godta hva som helst, bare det kaller seg kristelig.

Men de gamle var mer opptatt av å prøve seg selv. I en gammel Svensk konfirmantbok, utgitt av A. G. Lindmann i Tranemo i 1897, kan vi lese 12 punkter, som gir uttrykk for ekte pietistisk – Luthersk fromhet.

La oss prøve dem på oss selv og på åndelige bevegelser i tiden!

Forskjellen på sann og falsk åndelighet, er aktuelt for flere enn konfirmanter.

1

Den sanne åndelighet oppstår i Åndens fattigdom. Den falske åndeligheten mangler Åndens fattigdom.

2

I en sann åndelighet er det forsiktighet og frykt for synd.

Den falske åndelighet er djerv og uforsiktig.

3

Mennesker med en sann åndelighet vil gjerne vite om de skulle være kommet på en ond, feilaktig vei.

Mennesker med en falsk åndelighet vil ikke gå inn i en virkelig selvranskelse og tror det beste om seg selv.

4

En sann åndelighet fører med seg den ydmykhet at en underordner sine meninger under Guds ord og gjerne tror at andre sanne kristne forstår mer enn en selv gjør.

Den falske åndeligheten er fri og ubunden og avgjør det meste etter hvad en selv synes.

5

I en sann åndelighet er en omhyggelig med å ta vare på den beleilige tid.

Den falske åndeligheten verdsetter ikke de anledningen som Gud gir, aller minst de viktige anledningene Gud gir til å lese Guds Ord hjemme.

6

I den falske åndeligheten søker en fremfor alt etter «åndelige fornøyelser».

I en sann åndelighet ønsker en først og fremst å komme i gjennem verden med en frelst sjel.

7

I en sann åndelighet spør en først om det en har tenkt å gjøre hører til kallet gitt av Gud.

I en falsk åndelighet spør en bare etter om en kjenner seg i stand til det en vil gjøre.

8

Den sanne åndelighet bedømmer sjelstilstanden mer etter gjerningene enn etter ordene.

Den falske åndelighet dømmer nesten bare etter det en sier, så hver og en som taler åndelig, annses for å vere åndelig.

9

Den falske åndeligheten holder den ene læren like god som den andre.

I en sann åndelighet skiller en mellom det som er rent og klart, og det som er falskt og dunkelt.

10

I den falske åndeligheten spør en først etter om det forkynnte Ordet er behagelig.

I en sann åndelighet spør en først etter om det er rett.

11

En sann åndelighet har kamp og strid mot de åndelige fiendene hele veien fremover, og dette fører til at mennesket for det meste kjenner seg elendig.

I en falsk åndelighet har en ingen åndelige vanskeligheter unntatt når Guds Ånd uroer mennesket med sine vekkelser.

12

I en sann åndelighet blir mennesket tilfreds og stille ved Guds Ånds velsignelser.

En falsk åndelighet gjør mennesket urolig og selvopptatt.